

РЕШЕНИЕ

№ 3880

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5537** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Л. С. Г. със съдебен адрес гр.С., У. „Хан А.” № 54, офис 7 срещу РЕШЕНИЕ от 25.06.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 21-ви състав по нахд № 1040/2010 г., с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 135435 от 03.12.2009 г., издадено от началник „АНД” на отдел „Пътна полиция” при С., с което на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, като с влизане в сила на НП на основание чл.3, ал.1 и чл.4, ал.1, т13 от Наредба № ІЗ-1959/07 г. ѝ се отнемат 10 контролни точки.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторката счита, че районният съдия не е изяснил спора

от фактическа страна, като не е обсъдил всички събрани по делото доказателства, конкретно показанията на доведения от нея свидетел М М И. Поддържа, че не е осъществила състава на административното нарушение, тъй като движението по „Околовръстен път” било натоварено и показанията на радара не можело с категоричност да се отнесат към управлението от нея автомобил. Касаторката чрез адв. Рътков претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението от 25.06.2010 г. на С районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав по нахд № 1040/2010 г. и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление № 135435 от 03.12.2009 г., издадено от началник „АНД” на отдел „Пътна полиция” при С. Ответникът по касационната жалба началник „АНД” в отдел „Пътна полиция” при С. не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 25.06.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав по нахд № 1040/2010 г. е потвърдил изцяло наказателно постановление № 135435 от 03.12.2009 г., издадено от началник „АНД” на отдел „Пътна полиция” при С., с което на касаторката Л. Г. на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, като с влизане в сила на НП на основание чл.3, ал.1 и чл.4, ал.1, т13 от Наредба № ІЗ-1959/07 г. ѝ се отнемат 10 контролни точки

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя А В Лонгочев, на свидетел на наказаното лице М М И, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на св.Лонгочев е приел, че касаторката е осъществила от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл.21, ал.2 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови

доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 21-ви състав е валидно и допустимо. Касаторката оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 06.11.2009 г., в 08:23 часа в гр.С., на „Околовръстен път”, с посока на движение от БУ. „К Охридски” над кръстовището с БУ. „Симеоновско шосе” касаторката Г. управлявала МПС л.а. „Ш . Октавия” с ДК № СА 43 80 ВА, като при ограничение на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътен знак В26 са движела със скорост 102 км/ч, установена с техническо средство – радар TR-4 D I с инв.№ 324. Изрично е отбелязано в АУАН № 135435 от 06.11.2009 г., съставен от св. Лонгочев, че автомобилът на касаторката бил единствен автомобил в пътната лента. В съдебно заседание пред СРС актосъставителят Лонгочев си спомня конкретния случай в детайли – водачката била сама в автомобила и на платното за движение, а служителят не включвал радара при движение на повече от един автомобил. В АУАН касаторката собственооръчно е посочила, че „няма възражения” срещу вмененото ѝ нарушение (показанията на радара са ѝ били показани и възприети от нея).

Касационната инстанция не възприема оплакванията в жалбата, че измерената от радара скорост не е на автомобила на касаторката, а на мотоциклетист, който я изпреварил в този момент. В самите твърдения на Г. съществуват противоречия - в АУАН е отбелязано, че „няма възражения”, във възражението по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН същата посочва, че е била изпреварена от мотоциклет”, в жалбата до СРС посочва, че проверяващите не приели възраженията ѝ. Това разминаване очевидно се дължи на изградената от нарушителя защитна теза, който при установяване на нарушението и възприемане показанията на радара не е имал възражения, а впоследствие даже се е появил „свидетел” на пътната обстановка. В тази връзка районният съдия правилно не е кредитирал показанията на св.И, като е приел, че същите противоречат на другите събрани по делото доказателства. Показанията на св.Лонгочев са категорични, че водачката е била

сама на пътно платно, като само ноторно известният факт на натовареността на пътния трафик в гр.С. не е достатъчен, за да обори тези показания. Свидетелят посочва, че в тази му част Околоръстният път е с три платна за движение, които в конкретния момент на засичане на скоростта на касаторката били празни. Обяснената от свидетеля техниката за боравене с радара е логична и съответства на техническите му характеристики. Самият радар не отчита конкретна скорост, когато на пътно платно се движат няколко ППС-та едновременно именно, за да се избегнат спорове при индивидуализацията на скоростта. Оплакванията в тази насока в касационната жалба са изцяло неоснователни, не почиват на правни съображения, а представляват свободна интерпретация с невъзпитан тон, неприсъща на жалба до съд. Мотивите на районния съдия по кредитиране показанията на св.Лонгочев са логични, правно обосновани и съответстващи на съвкупната преценка на всички доказателства по делото. Не може да се отрече човешкият фактор при боравенето с техническото средство в смисъл, че при наличието на звуков сигнал от радара именно проверяващият орган определя, кой от движещите се автомобили е с най-висока скорост. В конкретния случай св.Лонгочев установява категорично нарушението в смисъл, че автомобилът на касаторката е бил сам на пътно платно и тези негови показания съответстват на писмените доказателства по делото. Напротив показанията на св.И остават изолирани от доказателствения материал по делото – за наличие на мотоциклетист, който от „Симеоновско шосе” се включил с главния път от дясно и изпреварил цялата колона. Свидетелят Илиев възприел сигнала на служителя на КАТ, който спрял Г., но я подминал. Правилно това поведение на свидетеля е преценено от районния съдия като житейски нелогично и разколебаващо достоверността на показанията му (ако свидетелят е очевидец на нарушението, логична първа реакция при спирането на колежката му от служителите на КАТ е да спре, защото би могъл да бъде вписан като свидетел в АУАН или да допринесе за вписване на възражения от страна на Г.).

Съдът приема, че не е допуснато твърдяното в касационната жалба оплакване за неизясняване на делото от фактическа страна. Законосъобразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е

постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение и определянето по размер на наложената глоба. Тези мотиви се споделят напълно от настоящия касационен състав. В заключение, последният намира, че първоинстанционният съд е събрал и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил законосъобразния си съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

При надлежно събраните от СРС доказателства правилно районният съдия е отчетел, че свидетелските показания са безпристрастни, конкретни и пълни, както и съответстващи на писмените доказателства по делото, което дава възможност по категоричен и несъмнен начин да се установи нарушението по чл.21, ал.2 ЗДвП. Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК, както и касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 25.06.2010 г. на СРС, НО, 21-ви състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 25.06.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ**, 21-ви състав по нахд № 1040/2010 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.